

Luku 1 Piparkakkutalo Synkän metsän laidalla asuu kaksi perhettä. Perheiden vanhempia kiristävät ja kiskovat kuninkaalliset. Kuningas lähettää sotilaitaan usein metsään etsimään tavallisten ihmisten koteja. Kerran sotilaat löytävät kaksi vierekkäin sijaitsevaa maalaistaloa. He hyökkäävät koteihin yöllä. Talojen asukkaat ovat silloin nukkumassa. Sotilaat yllättävät heidät. He ryöstävät kodeista kaiken arvokkaan näköisen itsellensä. Ryöstöretki tapahtuu kello kolmen aikaan aamuyöllä. He myös tappavat taloissa nukkuvat aikuiset. Kaksi pikkutyttöä onnistuvat kuitenkin pakenemaan sotilailta. He olivat seitsemän vuotiaat Minttu ja Heli. Tytöt karkaavat makuuhuoneidensa ikkunoista. Ulkona pihamaalla, Heli ja Minttu näkevät toisensa. He ottavat toisiaan kädestä. Minttu ehdottaa: ”Paetaan metsään täältä. Tuskin sotilaat tulevat meitä sieltä etsimään.” Heli katsoo Minttua huolissaan. Helin silmät pursuavat kyyneleitä. Hän vastaa: ”Minä olen kuullut, että metsässä asuu paha noita. En usko, että meidän kannattaa juosta sinne turvaa etsimään. Mennään mieluummin satamaan. Siellä voimme piiloutua jonkin laivoista sisälle.” ”Minäkin olen kuullut noidasta. Meillä ei silti ole toista vaihtoehtoa. Satamassa on paljon kuninkaan laivoja ja joukkoja. Meidän tulomme sinne huomattaisiin varmasti.” Heli sanoo. Tuvan sisältä, he kuulevat askeleiden lähestyvän. Tytöt ottavat jalat alleen. He pakenevat metsään. Se kohoaa heidän edessään sankkana, pimeänä havumetsänä. Yö on sysimusta. Kuutamaa ei näy taivaalla. Tähtien valossa, he erottavat maiseman ääriiviivat hyvin heikosti. He pääsevät kulkemaan eteenpäin. Heidän helpotukseksi, sotilaat eivät saavu heidän perässään. Minttu ja Heli ovat huojentuneita. He kähertyvät erään suuren kuusen juureen. He nukahtavat maahan toistensa viereen. Aamu valkenee vähitellen. Aurinko nousee seitsemän aikaan. Sen ensimmäiset säteet herättävät Mintun ja Helin. Tyttöjen neniä kutittaa. He haistavat jostain kantautuvan savua heidän sieraimiinsa. He päättävät nousta ylös. Noustuaan, he seuraavat savun tulo-suuntaa. Heidän hajuaistinsa tuo heidät syvemmälle metsän keskusta. Siellä, he kohtaavat ennennäkemättömän näyn. He huomaavat talon. Se koostuu kokonaan piparkakusta. Talon katto, seinät ja ikkunoiden luukut pursuavat karamelli koristeita. Tuhannet suklaapalaset, hedelmäkarkit, strösselit ja toffeet koristavat taloa. Sen savupiipusta tupruaa ulos makeaa savua. Tytöt katsovat toisiaan kysyvästi. Sitten Minttu kuiskaa: ”Uskalletaanko mennä lähemmäs tuota taloa?” ”Sopii minulle. Ei sen sisällä varmaan asu ketään ihmistä.” Heli vastaa. ”Ehkä tai kenties asuukin. Mennään ottamaan selvää.” Paha-aavistamattomina he menevät lähemmäs taloa. Se vaikuttaa vaarattomalta ja houkuttavalta. Tyttöjen makeanhimo kasvaa heidän käydessään talon kuistille. Mintun käsi repäisee ulko-oven viereisestä seinästä yhden ranskan pastillin. Hän pistää sen suuhunsa. Karkki maistuu aidolta. Pian hän ottaa seinästä toisen samanlaisen. Heli taas tempaisee irti ovenkahvan. Hän pistää suuhunsa vaaleanpunaisen vahtokarkin. Hänkin puraisee sen kulmasta palan. Hymyillen, Heli katsoo ystäväänsä. Ulko-oven sarana narahtaa. Ovi aukeaa itsestään. Tytöt tulkitsevat oven avautumisen tervetuliaistoivotukseksi. He uskaltavat astua sisälle piparitaloon. Heidän neniään kutittaa keittiöstä kantautuva mannapuuron ja kanelin tuoksu. He kuvittelevat talon asukkaan laittavan ruokaa perheelleen. He saapuvat keittiöön. Huoneen keskellä, suuri metallinen pata porisee tulen yläpuolella. Tytöt ihmettelevät huoneessa roihuavaa nuotiota. He havaitsevat savun karkaavan savupiipusta. Yhtäkkiä, he kuulevat ulko-oven sulkeutuvan äänen. Mökin valaistus vähenee. Tyttöjä alkaa pelottaa. He aistivat jonkun pahaenteisen olennon läsnäolon. Heistä tuntuu siltä kuin heidät olisi johdatettu ansaan. He istuvat alas keittiön pöydän ympärillä oleville tuoleille. Sitten, heidän painajaisensa toteutuu. Uunin vieressä olevasta komerosta astuu esiin pelottavin heidän kohtaamansa olento. Minttu laittaa käden suunsa eteen ja alkaa itkeä. Heli säntää pakokauhun vallassa kohti ulko-ovea. Hän koittaa kaikin voimin avata sen.

Ovi ei avaudu. Takanaan hän kuulee noidan nauravan karmivalla, käheällä äänellä. Noita puhuu: "Nyt ei ole enää tilaisuutta juosta pakoon. Te olette satimessa, te pienet hölmöt. Olette menninkäisiä heikommassa asemassa. Minä kasvatan ihmisiä vankityrmässä, jotta voin syödä heidät elävinä." "Miten hirveää!" Heli parahtaa. Heli puhkeaa kyyneliin. Noita lähestyy heitä kumpaakin. Hän tarttuu aluksi Mintun käsivarteen ja nostaa lapsen väkisin pystyyn. Sitten, hän raahaa Mintun Helin viereen. Noita kaappaa heidät molemmat hartioillensa. Hän kantaa heidät vankityrmään- Tyrmä sijaitsee piparitalon kellariin. Tytöt sätkivät ja huutavat apua. Kukaan talon ulkopuolella ei kuule heidän huutoaan. Noita tuo heidät tyrmään. Hän viskaa heidät samaan pienikokoiseen ja ahtaaseen selliin. Sellin erottavat käytävästä rautaiset kalterit. Niiden kapeista väleistä eivät kaksi pikkutyttöä onnistu pakenemaan. Tytöt vajoavat sellin lattialle kauhusta lamaan tunteina. He itkevät. He koittavat lohduttaa toisiaan. He uskovat siihen, ettei valoisampaa huomista ole enää olemassa. He kuvittelevat, etteivät he enää ikinä näe auringon valoa. Vankityrmän käytävältä he kuulevat noidan poispäin kulkevien askeleiden äänen. Noita jättää heidät hetkeksi rauhaan. Heli ja Minttu nyyhkyttävät toistensa vieressä. He tutkivat toistensa kasvoja ja koittavat keksiä ratkaisua. Silti he tietävät, ettei mitään ole tehtävissä. He ovat murhanhimoisen noidan armoilla. Heli kuulee takanaan karpäsen surinaa. Hän kääntää katseensa. Silloin hän näkee takanaan istuvan ihmisen luurangon. Hän parahtaa ja pyörtyy. Minttu ottaa Helin putoavan pään syliinsä. Hän pelastaa Helin pään osumasta lattiaan. Minttu pitelee Helin päätä ja puhalttaa Helin kasvoihin, että hän heräisi. Minttu ei uskalla katsoa luurankoon päin. Hän on saanut näystä tarpeekseen vilkaistuaan sitä kerran. Häntä oksettaa. Heli virkoaa muutaman minuutin kuluttua. Heli avaa silmänsä. Minttu on helpottunut saadessaan ystävänsä takaisin.

Luku 2 Metsässä Tytöt pakenevat metsään. He eivät lakkaa juoksemasta, kun vasta heidän saavuttuaan monen sadan metrin päähän Piparkakkutalosta. Voitonriemuisina noidan kukistamisesta, he syleilevät toisiaan. He eivät tiedä, että onko noita elävä vai kuollut. Tietenkin, he toivovat noidan sokeutuneen kiehuvan veden lennettyä hänen silmilleen. Minttu ja Heli kuulevat lähteen lorinaa. Sen ääni kantautuu heidän korviinsa jostain lähistöltä. He suuntaavat kulkunsa kohti äänen suuntaa. He seuraavat polkua pitkin. Se tuo heidät lähteen äärelle. Lähdetä ympäröiviltä kallioilta valuu virraten alas vettä. Lähde saa vetensä joesta. Joki virtaa sen lähistöllä. Tytöt kastelevat kätensä lähteen vedessä. He pesevät kasvonsakin. Vesi on kirkasta ja raikasta. Pian he riisuvat vaatteensa. He menevät lähteeseen kastautumaan. He pulahtavat viileään veteen yhtä aikaa. Vesi ei silti tunnu heistä niin kylmältä, ettei siinä voisi uida. He uivat vähän aikaa, kunnes heille tulee vilu. Silloin, he poistuvat vedestä. He pukeutuvat vaatteisiin. Heillä on kova nälkä. Noita ei ole syöttänyt heille mitään ennen heidän pakoaan Piparkakkutalosta. Metsästä he poimivat löytämiään mustikoita. He syövät niitä nälkäänsä. He voisivat kuvitella palaavansa Piparkakkutalolle. Jos noita olisi kuollut. Silloin tytöt söisivät talon seinissä olevia karkkeja. Heidän aivonsa jaksa ajatella ilman energiaa. He tiedostavat sen. Yhtäkkiä, he kohtaavat keijun. Hän on kultasiipinen, keltaiseen mekkoon pukeutunut satuolento. Tytöt eivät säikähdä keijun ilmestymistä. He katsovat ihailen keijun kultakutreja ja siipiä. Sitten keiju puhuu heille. Hän sanoo: "Minun nimeni on Kultahippu. Olen keiju kuka tahdon auttaa teitä." "No se kuulostaa hyvältä." Minttu vastaa. "Miten sinä voisit olla avuksemme?" Heli tiedustelee. "Tiedättekö Yksisarvisen?" Kultahippu kysyy. "Emme ole tavanneet häntä aiemmin." Minttu toteaa. "Minä voin viedä teidät tapaamaan Yksisarvista. Hän on ystävällisin tuntemani hevosolento." Tytöt nyökyttävät päitään. He luottavat Kultahipun apuun. Keijun kasvot ovat lempeät ja hän hymyilee heille. Tytöt seuraavat lentävää naisolentoa. Kultahippu johdattaa heidät vähän matkan päässä oleville kallioille. Erään kallion reunalla seisoo Yksisarvinen

juomassa joesta. Se on heihin päin selin kääntyneenä. Kultahippu kutsuu Yksisarvista. Silloin lentävä hevonen kääntyy. Se huomaa kolmikon. Heli ja Minttu ihastuvat sen silmiin. Niihin sisältyy kokonainen universumi. Yksisarvinen on väriltään valkoinen. Se astelee heitä kohti. Yksisarvinen osaa myös puhua. Se puhuu ihmisten kieltä sujuvasti. Se on viisain Helin ja Mintun koskaan tapaama eläin. Kultahippu pyytää Yksisarvista auttamaan tyttöjä. Yksisarvinen nyökkää päätään hyväksyvästi. Se lupaa viedä tytöt tapaamaan haltijaa. Hyvä haltija asuu vuorilla metsän takana. Tytöt suostuvat ehdotukseen. Seuraavaksi Hevonen asettuu maahan mahalleen. Minttu ja Heli nousevat Yksisarvisen selkään. Kultahippu seuraa tilannetta vierestä. Hän toivottaa heille hyvää matkaa. Vihdoin Yksisarvinen kohottautuu siivilleen. Se osaa lentää. Se kuljettaa tytöt kohti haltijan palatsia. Luku 3 Kuninkaalliset Hallitsijoiden linna sijaitsee samassa kylässä kuin Helin ja Mintun kodit. Kuninkaalliset elävät linnassaan välinpitämättöminä. Sotilaat tuovat kuninkaalle ryöstämistään kodeista saaliin. Kuningas ja hänen puolisonsa istuvat valtaistuimillaan linnan kruunajaishuoneessa päiväsaikaan. He istuvat siellä suurimman osan ajastaan. Sään salliessa, he menevät puutarhaan istumaan. Palvelijat seuraavat heidän perässään jatkuvasti. He avustavat kuningasparia kaikissa heidän työtehtävissään. Kuningas on päättänyt pitää verot korkeina pitääkseen ihmiset heikossa asemassa. Hän ei toivo kenestäkään itsellensä vastustajaa. Hänen ainut poikansa on tuleva kruununperijä. Prinssi istuu hänen vanhempiansa vieressä Kruunajaishuoneessa. Hän on luonteeltaan yhtä välinpitämätön ja ilkeä kuin hänen vanhempansa. Prinssi ei aio mennä koskaan naimisiin. Hän vihaa naisia. Hän katsoo heistä olevan enemmän haittaa kuin hyötyä.

Luku 4 Haltijan palatsi Haltija Unto Kuunkivi asuu palatsissa vuoren rinteellä. Hän osaa odottaa Helin ja Mintun tuloa. Hän on nähnyt heidän saapuvan luokseen kristallipallosta. Unto tulee ulko-ovelle heitä tervehtimään. Hän on satakahdeksankymmentä vuotias parrakas ja valko-hiuksinen vanhus. Unton hopean värinen viitta on aitoa silkkiä. Hän kutsuu tytöt sisälle linnaan. Palatsi on iältään yhtä vanha kuin Unto. Siinä on monta kerrosta, tornia ja huonetta. Untolla käy harvoin vieraita. Hän johdattaa tytöt ja Yksisarvisen puutarhaan. Siellä, hän tarjoaa tytöille teetä ja pikkuleipiä. Yksisarviselle hän ojentaa porkkanan ja vesiastian sen eteen. Hevonen kiittää Untoa nuolaisemalla hänen kättään. Sen jälkeen, Unto siirtyy istumaan tyttöjen kanssa pöydän ääreen. Hän kaataa teepannusta itsellensä kupillisen. He kolme aloittavat keskustelun. Tytöt kertovat Untolle koko heidän tarinansa. He kertovat murhatuista vanhemmistaan ja noidasta. Unton ilme vaihtuu vakavaksi hänen kuunnellessaan. Unto lupaa auttaa heitä oitis. Hän neuvoo heille salaisen luolan sijainnin metsän keskellä. Luolan sisässä olevan hiidenkirnun pohjalla hän paljastaa olevan aarteen. Unto sanoo, että aarteen avulla tytöt voivat muuttaa kenet tahansa olennon joksikin toiseksi olennoksi. Tytöt ilahtuvat. He kiittävät Untoa hänen avustaan. Unto sanoo, että tytöt voivat levätä hänen palatsissaan niin kauan kuin he haluavat. Minttu ja Heli päättävät olla tuhlaamatta aikaa. Heidän on matkustettava pian luolaan. Yksisarvinen katsoo heitä kohti. Se sanoo: ”Minä voin viedä teidät luolaan. Tiedän reitin sinne.” Tytöt ilahtuvat. He juovat teensä loppuun. Sitten he nousevat ylös pöydästä. Unto katsoo heihin säälivästi. Hän ihmettelee tyttöjen kiirehtimistä. Hän olisi tarjonnut heille turvapaikan linnastaan. Tyttöillä on ilmiselvästi kiire päästä käsiksi aarteeseen luolassa. Tytöt ja Yksisarvinen lähtevät matkaan jo samana iltana. He hyvästelevät Unton hänen kotiovellaan. he kiittävät häntä kaikesta hänen hyväsydämyydestään. Kyyneleet kihoavat vanhan haltijan silmänurkkiin. Hän lähettää tytöille lentosuukon kotinsa kynnykseltä. Tytöt nousevat Yksisarvisen selkään. Se kuljettaa heidät kohti mystistä luola. He lentävät pilvien yläpuolella ilmassa. Korkeus ei pelota Minttua ja Heliä. He luottavat Yksisarvisen lentotaitoon. He tietävät sen, että heidän on jatkettava matkaa pysähtymättä. Luku 5 Salainen hiidenkirnu

Yksisarvinen tuo heidät perille. Se laskeutuu kallion päälle metsän keskellä. He suuntaavat kohti luolaa metsän siimeksessä. Unto on antanut heille kartan ja tarkat ohjeet hiidenkirkun löytämiseksi. Heli ja Minttu astuvat sisälle pimeään luolaan. Heille valoa suo Unton lainaama taikakristalli. Haltija on pyytänyt heitä tuomaan sen takaisin tyttöjen palattua. Tytöt löytävät hiidenkirkun. He alkavat pohtia, että miten aarteen saisi poimittua sen pohjalta. Hetken mietittyään, he keksivät ratkaisun. Hiidenkirkku on syvä ja täynnä vettä. He pelkäävät sukeltaa sen pohjalle, koska vesi on tummaa ja arveluttavaa. Kristallin valossa, Minttu näkee seinässä roikkuvan koukun. Sen varsi on pitkä ja puinen. Hän arvaa työväliseen olevan aarteen poimimista varten. Hän tarttuu siihen. Hän upottaa koukun veteen. Hän vie sen kirkun pohjaan asti. Silloin, hän tuntee pohjalla olevan aarteen osuvan koukun nokkaan. Hän nostaa aarteen pintaan. Aarre on taikasauva. Minttu sanoo: ”Katso minkä minä nostin pohjasta! Voi hyvä taivas. Se on ihan aito taikasauva.” ”Näen kyllä, että mikä aarre se onkaan.” Heli tuumaa. ”Palataan takaisin pian Yksisarvisen luokse. Tahdon näyttää taikasauvan sille.” ”Juu palataan saman tien.”

Luku 6 Epäonninen näky Tytöt palaavat luolasta taikasauva mukanaan. Luolan ulkopuolella he kohtaavat taas Yksisarvisen. Se on odottanut heitä kiltisti. He näyttävät sille taikasauvaa. Yksisarvinen tunnistaa aarteen. Hymyillen, se toteaa: ”Tuota te tulette tarvitsemaan. Siitä on teille taatusti apua.” Yksisarvinen ehdottaa heille kotimatkaa. Tytöt nousevat hevosen selkään. Heli muistaa, että heidän on palautettava Untolle taikakristalli. He suuntaavat kohti Unton kotia. He saapuvat Unton kotiovelle. Unto ei tule heitä vastaan. Koittaessaan oven kahvaa, ovi avautuu. Tytöt astuvat linnan sisälle. Olohuoneen sohvalta, he löytävät Unton kuolleena. Haltija makaa elottomana ja hänen vieressään seisoo puoliksi tyhjä vesilasi. Minttu haistaa vettä lasissa. Hän huomaa, että Unto on juonut myrkytettyä vettä. He arvaavat sen, että hänet on surmattu. Tytöt tietävät kuninkaan sotilaiden käyneen tappamassa hänet. He itkevät Unton ruumiin vierellä. Silloin, olohuoneeseen ilmestyy yhtäkkiä hyvä jumalatar. Hän on mustiin pukeutunut Tuonelan Äiti. Haltijatar kertoo Unton lepäävän taivaassa tyytyväisenä. Tuonelan Äiti antaa tytöille ohjeen lähteä sotaan kuninkaallisia vastaan. Kuninkaalliset ovat syypäitä tyttöjen vanhempien ja Unton kuolemaan. Yksisarvinen tulee lohduttamaan tyttöjä. Se ehdottaa, että he palaavat takaisin kotimaahan. Tytöt suostuvat ehdotukseen.

Luku 7 Retki kohti kuninkaan palatsia Tytöt ja Yksisarvinen poistuvat Unton palatsista. Mukanaan heillä on taikasauva, Unton kotoa löydetty loitsukirja ja Unton ratsu. Ratsu on valkoinen hevonen nimeltä Tähtisumu. Tähtisumu auttaa tyttöjä mielellään. Se osaa myös lentää ja puhua. Sen selässä Heli ratsastaa kohti kuninkaan linnaa. Minttua kuljettaa Yksisarvinen. He kulkevat pilvien halki. Heidän matkansa kulkee merien ja maiden yli. Helin ja Mintun aikomus on muuttaa kuninkaalliset taikasauvan avulla sammakoiksi. Heli kantaa kädessään loitsukirjaa. Mintulla on hallussaan taikasauva. He varovat visusti pudottamasta niitä maahan lentomatkan aikana. Tyttöjä ei pelota kohdata kuninkaallisia. Heillä on hallussaan taika-aseet ja kaksi lentävää hevosta. Yksisarvinen ja Tähtisumu suojelevat tyttöjä oitis. Niiden apuun Minttu ja Helikin luottavat. He kiittävät hevosia niiden avusta. Tytöt silittävät hevosten turkkia ja harjaksia. Kosketus saa hevoset tuntemaan olonsa mukavaksi. Ne tahtovat auttaa tyttöjä parhaansa mukaan.

Luku 8 Viimeinen taistelu Tytöt saapuvat kuninkaan linnan portille. He huomaavat portin olevan lukossa. He odottavat, että joku portin vartijoista avaisi heille tien. Kukaan ei tule heitä vastaan linnan sisältä. Vähän ajan päästä, Minttu ottaa esille taikasauvan. Hän osoittaa sen kärjellä kohti portin lukkoa. Hän lausuu: ”Avaudu portti!” Tyttöjen yllätykseksi lukko aukeaa. Portti siirtyy itsestään hieman raolleen. Hymyillen tytöt katsovat toisiaan. Sitten, he astuvat sisälle portista. He menevät linnan ulko-ovea kohti. Kuninkaalliset istuvat puutarhassa valtaistuimillaan. He näyttävät joutilailta ja katsovat laiskasti

eteensä ilmestyvää Minttua ja Heliä. He eivät aavista tyttöjen kantavan mukanaan aarretta. Taikasauva muuttaa kuninkaallisten elämän pian pysyvästi. Minttu ottaa taikasauvan taas esiin. Hän osoittaa sillä jokaista edessään istuvaa kuninkaallista. Silloin hän lausuu: ”Taion teidät nyt sammakoiksi yhden kerrallaan! Tule Tuonelan jumalatar avukseni. Auta minua tuhoamaan nämä konnat, ketkä tappoivat minun ja Helin vanhemmat.” Mitään ei tapahdu aluksi. Kuninkaalliset purskahtavat nauruun. Sitten, kuningas määrää huoneessa seisovat kaksi vartijaa kiinniottamaan tytöt. Vartijat saapuvat. Tytöt jähmettyvät paikoilleen. He ovat yllättyneitä ja kauhistuneita. Taikasauva ei tehnyt tehtävänsä. Yhtäkkiä, kuninkaalliset alkavatkin muuttua sammakoiksi. Mintun ja Helin toivo herää jälleen. Minttu pitää yhä taikasauvaa lujasti nyrkkiinsä puristettuna. Hän rukoilee siltä apua vartijoiden muuttamiseksi kovakuoriaisiksi. Taikasauva toimii. Se muuttaa vartijat hyönteisiksi silmän räpäyksessä. Minttu ja Heli nauravat näylle. He tuntevat voitonriemua kuninkaallisten kukistamisesta.

Luku 9 Tyttöjen kotiinpaluu Minttu ja Heli jättävät kuninkaan palatsin taakseen. He palaavat takaisin koteihinsa. Heidän kotinsa sijaitsevat vierekkäin metsän laidalla. Heidän talonsa ovat tyhjillään. Mintulla ja Helillä on yhä kotiavaimet heidän taskuissaan. He menevät sisälle koteihinsa. He siivoavat ne. He laittavat tulen takkaan. Asetuttuaan taloksi, he toivovat voivansa elää rauhassa. Mikään ei ole silti ennallaan. He ovat menettäneet vanhempansa. He tietävät kokeneensa kovia. Surulliset muistot eivät pyyhkiydy pois heidän mielistään. Minttu ja Heli ovat yllättyneitä heidän hyvästä tuuristaan. Heillä on mielestään ollut totisesti onnea matkassaan. Yksisarvinen ja Tähtisumu eivät poistu heidän luotaan. Hevoset huomaavat tyttöjen tarvitsevan tukea. Eläimet jäävät Mintun ja Helin talojen väliin makaamaan nurmikolle. Tytöt pyytävät hevosia jäämään asumaan heidän kanssaan. Siitä hevoset riemastuvat. Ne antavat tytöille lupauksen olla heidän lähellään aina.

Luku 10 Hyvä Haltijatar Sitten tapahtuu jotain odottamatonta. Hyvä Haltijatar ilmestyy tyttöjen kotipihoihin. Hän palkitsee tytöt heidän menestyksestään pahan tuhoamisessa. Hyvä Haltijatar antaa heille kummallekin käyttöön valkoisen hevosen ja vaunut. Sen lisäksi, hän taikoo heidän vaatekomeroihinsa suuren määrän kauniita mekkoja. Tytöt kiittävät haltijatarta hänen lahjoistaan ja avustaan. He katsovat, kun haltijatar katoaa heidän edestään. Hän haihtuu ilmaan näkymättömäksi kuin saippuakupla. Heli ja Minttu eivät ole eläessään nähneet mitään vastaavanlaista. Hyvän Haltijattaren kohtaaminen tuntuu heistä lottovoitolta. He eivät käsitä heidän onnensa suuruutta itsekkään. Vaara on ohi. Nyt tytöt voivat elää rauhassa loppu elämänsä. Heitä kiittää koko luomakunta. Kaikki kärsivät aiemmin kuninkaallisten hirmuvallasta. Heli ja Minttu ovat pyhimyksiä monen ihmisen mielestä. Tytöt pukeutuvat uusiin kalliisiin vaatteisiinsa. Heistä tuntuu kivalta pukea päällensä hienot leningit. Niissä on koruja ja röyhelöitä kylliksi. Hymyillen he katsovat peilikuvaansa. Pukeuduttuaan, he kohtaavat talojensa välissä olevalla nurmikolla. He päättävät pelata sulkapalloa. Minttu hakee heille mailat ja pallon varastosta. He aloittavat pelin. Sen loputtua, he juovat sitruunalimonadia Mintun talon kuistilla. Aurinko paistaa kirkkaasti. He tuntevat vihdoin olevansa vapaita.